Нақдҳо ва баррасиҳо

Пойгоҳи иттилоърасонӣ дафтари ҳифз ва нашри осори Мансури Ҳошимии Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъоло

بسم الله الرحمن الرحیم

Коди накд: 46

Куллиёт

Нависандаи китоб

Нависандаи накд:
Алӣ Акбари Сафойи

Нависандаи китоб

بسم الله الرحمن الرحيم

Нависандаи нақд: Алӣ Акбари Сафойи **Тарихи нақд:** 14/05/2018

Ман ишколе дар назароти оқойи Мансури Ҳошимии Хуросонӣ намебинам, вале ду суъол аз шумо дорам ки умедворам ҷавоби қонеъ кунандае барояшон дошта бошед.

Шумо борҳо ва ба сароҳат эълом кардаед ки эшон муддаъӣ нест ҳамон Мансури Хуросонии мавъуд аст. Суъоли аввал ин аст ки дар ин сурат, чаро сариҳан эълом намекунанд ки ҳамон шахс нестанд то муттаҳам ба доштани чунин иддаъое нашаванд?!

Ва суъоли дуввум инки агар эшон ҳамон шахси мавъуд нестанд, пас ба чи далиле мо бояд даъваташонро иҷобат кунем ва бо молу ҷон ёриашон кунем?! Оё доштани таваққуъи иҷобат ва ёрӣ аз мардум бо надоштани иддаъо мутаноқиз нест?!

Умедворам барои ин ду суъоли ман ҷавоби қонеъ кунандае дошта бошед!

Посух ба нақди шумораи: 6 **Тарихи посух ба нақд:** 21/05/2018

Мо барои ду суъоли шумо, ҷавоби қонеъ кунандае дорем, машрут ба инки шумо қонеъ шаванда бошед; Зеро бисёрӣ аз мардум дар ҳоле суъол мекунанд ки ба дунболи ҷавоб нестанд, балки ба дунболи чизи дигаре ҳастанд ва аз ин рӯ, бо ҳеҷ ҷавобе қонеъ намешаванд, агарчи бисёр саҳиҳ ва мустадал бошад. Онон бандиёни зиндони <<Такаббур>> ва ғуломони деви <<Аҳвоъи нафсонӣ>> ҳастанд ки суъолро барои донистан намепурсанд; Чароки аз пеш худро доно ва пурсиш шавандаро нодон пиндоштаанд ва ҳукми ниҳойиро содир кардаанд, балки танҳо аз боби айбҷӯйи ва ишколтарошӣ мепурсанд то пурсиш шавандаро мағлуб созанд ё дасти кам ба машаққат андозанд. Онон касоне ҳастанд ки Худованд дар бораашон фармудааст: ﴿إِنَّ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَتَاهُمْ ۙ إِنْ فِي صُدُورِهِمْ إِلَّا كِبْرٌ مَا هُمْ بِبَالِغِيهِ ۚ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ ۖ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ﴾ (Ғофир/ 56); <<Ҳароина касоне ки дар бораи оёти Худованд бидуни ҳуҷҷате ки ононро омада бошад муҷодила мекунанд, дар синаҳошон ҷуз кибре ки бадон намерасанд нест, пас ба Худованд паноҳ бибар ки Ӯ шунавои биност>> Ва фармудааст: ﴿وَالَّذِينَ يَسْعَوْنَ فِي آيَاتِنَا مُعَاجِزِينَ أُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ﴾ (Сабаъ/ 38); <<Ва касоне ки дар бораи оёти

Нависандаи китоб

Мо (ба айбҷӯйи ва ишколтарошӣ) мекӯшанд то оҷиз созанд, онон дар азоб ҳозир хоҳанд шуд>>.

Бо ин муқаддама, таваҷҷуҳи шуморо ба нукоти зер ҷалб мекунем:

1 . Борҳо ва ба сароҳат эълом кардаем ки Мансури Ҳошимии Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъоло, ба рағми мутобиқати наҳзат ва мушобиҳати нишонаҳояш бо наҳзат ва нишонаҳои Мансури Хуросонии мавъуд, муддаъи нест ки ҳамон шахс аст ва аз ин рӯ, ҳамми худро маътуф ба исботи чунин иддаъое намефармояд; Бар хилофи муддаъиёни дурӯғин ва газзофагӯ ки ба рағми тафовути фоҳиши нишонаҳо ва мухолифати ошкори наҳзаташон бо нишонаҳо ва наҳзати ашхоси мавъуд, иддаъо мекунанд ки ҳамон ашхос ҳастанд ва аз ин рӯ, ҳамми худро маътуф ба исботи чунин иддаъое мекунанд, дар ҳоле ки ҳар чи бештар барои исботи он мекӯшанд, бештар кизби онро ба исбот мерасонанд! Бо ин ҳол, бояд таваҷҷуҳ дошт ки <<Адами иддаъо>>, ба маънои <<Иддаъои адам>> нест; Чароки <<Иддаъои адам>> низ як иддаъо маҳсуб мешавад. Бинобарин, иддаъои <<Мавъуд набудани>> Мансури Ҳошимии Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъоло низ монанди иддаъои <<Мавъуд будани>> он ҳазрат, ниёз ба далил дорад; Бо таваҷҷуҳ ба инки мавъуд будани он ҳазрат билбидоҳа муҳол нест то нафйи он бениёз аз далил бошад, балки ақлан ва шаръан муҳтамал аст ва асл низ мусбити мавъуд набудани он ҳазрат нест, балки танҳо мавъуд будани он ҳазратро ниёзманди далил мешуморад ва бо ин васф, иддаъои инки <<Ӯ ҳамон шахси мавъуд нест>> монанди иддаъои инки <<Ӯ ҳамон шахси мавъуд аст>> бидуни далил ҷойиз нест. Аз ин рӯ, ӯ ҳамми худро маътуф ба нафйи он намефармояд, ҳамон тавр ки маътуф ба исботаш намефармояд; Чароки нафйи он монанди исботаш ниёзманди далил аст, балки чи басо нафйи он аз исботаш душвортар аст; Чароки мутобиқати наҳзат ва мушобиҳати нишонаҳои ӯ бо наҳзат ва нишонаҳои Мансури Хуросонии мавъуд, маҳсус аст ва инкори он, инкори маҳсус шумурда мешавад ки дар шаъни оқилон нест; Бо таваҷҷуҳ ба инки қадри мутаяққин аз ривоёти мутавотир ва машҳур, зуҳури марде аз шарқи Хуросони бузург бо парчамҳои сиёҳ аст ки дар буҳбуҳаи даргириҳо бар сари ҳокимият, ба сӯи аҳли байти Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам фаро мехонад ва барои ҳокимияти Маҳдӣ алайҳи салом заминасозӣ мекунад ва ин қадри мутаяққине аст ки сарфи назар аз нишонаҳои расида дар ривоёти воҳид, дар Мансури Ҳошимии Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъоло вуҷуд дорад; Хусусан бо таваҷҷуҳ ба инки пеш аз ӯ ҳеҷ марди дигаре бо ин наҳзат ва нишонаҳо дар шарқи Хуросони

Нависандаи китоб

бузург зуҳур накарда ва зуҳури ҳар марди дигаре пас аз ӯ бо ин наҳзат ва нишонаҳо дар ин минтақа, таҳсили ҳосил ва беҳуда аст (дар ин бора, бингаред ба: Нақд ва баррасии 11).

Аз инҷо дониста мешавад ки Мансури Ҳошимии Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъоло наметавонад сариҳан эълом кунад ки ҳамон шахси мавъуд нест; Чароки ин кори бидуни далил норавост ва иғроъ ба ҷаҳл маҳсуб мешавад; Ҳамон тавр ки наметавонад сариҳан эълом кунад ки ҳамон шахси мавъуд аст; Чароки ин кор ҳар чанд ба ҳамроҳи далил бошад, маҳзуротӣ ақлӣ ва шаръӣ дорад; Монанди инки дастовезе барои душманони он ҳазрат мешавад то авомро ба фитна андозанд ва қатли он ҳазратро муваҷҷаҳ ҷилва диҳанд, дар ҳоле ки Худованд аз барангехтани фитна ва андохтани худ дар маърази қатл наҳй карда ва фармудааст: ﴿وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ﴾ (Бақара/ 195); <<Ва худро бо дастонатон ба куштан надиҳед>> Ва фармудааст: ﴿وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ﴾ (Бақара/ 191); <<Ва фитна аз куштан бадтар аст>> Ва монанди инки эъломи сариҳи мавъуд будани он ҳазрат, ба таъйини вақти зуҳури Маҳдӣ алайҳи салом меанҷомад; Чароки бино бар ривоёти мутавотир ва машҳур, Мансури Хуросонии мавъуд парчамро аз золимон мегирад ва ба Маҳдӣ алайҳи салом мерасонад ва ҳатто шуморе аз ривоёт, муддати замони миёни қиёми ӯ ва қиёми Маҳдӣ алайҳи саломро таъйин кардаанд ва бо ин васф, зуҳури касе бо иддаъои инки Мансури Хуросонии мавъуд аст, навъӣ таъйини вақти зуҳури Маҳдӣ алайҳи салом маҳсуб мешавад, дар ҳоле ки бино бар ривоёти аҳли байт, таъйин кунандагони вақти зуҳури Маҳдӣ алайҳи салом дурӯғгӯ ҳастанд (бингаред ба: Алӣ ибни Бубувей, Ал-имомату табсира, с95; Муҳаммад ибни Алӣ ибни Бобувей, Камолуддин, с378 ва 483; Куланйнӣ, Ал-Кофӣ, ҷ1, с368; Нӯъмонӣ, Ал-Ғайба, с300; Тувсӣ, Ал-Ғайба, с426). Аз ин рӯст ки гуфторҳойе аз он ҳазрат расида <<Ҳокӣ аз инки дар бораи худ иддаъое намекунад, ҳар чанд аз фазли Худованд дар бораи худ ноумед нест.>> Ва ин нишон медиҳад ки гуфтор ва сукути он ҳазрат, чи андоза баҷо ва санҷида аст, бал нишон медиҳад ки гуфтор ва сукути он ҳазрат ҷуз бо ҳидоят ва тасдиди Худованд нест; Чароки ҳаракат бар рӯӣ ин хатти бориктар аз мӯй бидуни камтарин инҳироф ба рост ва чап, ҷуз бо ҳидоят ва тасдиди Худованд имкон надорад.

2 . Борҳо ва ба сароҳат эълом кардаем ки иҷобат ва ёрии Мансури Ҳошимии Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъоло, мутаваққиф бар мавъуд будани ӯ нест то агар онро иддаъо накунад воҷиб набошад, бал мутаваққиф бар дуруст будани наҳзат ва рост будани даъвати ӯст ки воқеъияте бар рӯӣ

Нависандаи китоб

замин аст ва бо чашм дида ва бо гӯш шунида мешавад; Чароки Худованд иҷобати ростгӯён ва ёрии дурусткоронро ба мавъуд будани онон машрут накарда, балки бидуни ин шарт воҷиб сохта ва фармудааст: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ﴾ (Тавба/ 119); <<Эй касоне ки имон овардед! Аз Худованд битарсед ва ба ҳамроҳи ростгӯён бошед>> Ва фармудааст: ﴿وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ﴾ (Моъида/ 2); <<Ва ба якдигар дар некукорӣ ва парҳезкорӣ ёрӣ расонед>> Ва фармудааст: ﴿وَإِنِ اسْتَنْصَرُوكُمْ فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمُ النَّصْرُ﴾ (Анфол/ 72); <<Ва агар аз шумо дар мавриди дин ёрӣ хостанд, бар шумост ки ёрӣ кунед>> Ва фармудааст: ﴿فَأَمَّا مَنْ أَعْطَىٰ وَاتَّقَىٰ ۝ وَصَدَّقَ بِالْحُسْنَىٰ ۝ فَسَنُيَسِّرُهُ لِلْيُسْرَىٰ ۝ وَأَمَّا مَنْ بَخِلَ وَاسْتَغْنَىٰ ۝ وَكَذَّبَ بِالْحُسْنَىٰ ۝ فَسَنُيَسِّرُهُ لِلْعُسْرَىٰ ۝ وَمَا يُغْنِي عَنْهُ مَالُهُ إِذَا تَرَدَّىٰ﴾ (Лайл/ 5 то 11); <<Пас аммо касе ки даҳш кард ва тақво пеш гирифт ва хубиро тасдиқ кард, ӯро ба осонӣ мерасонем ва аммо касе ки дурӯғ варзид ва бениёзӣ ҷуст ва хубиро такзиб кард ӯро ба сахтӣ меандозем ва моли ӯ чун сарнагун шавад ба кораш намеояд>> Ва фармудааст: ﴿فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ عَلَى اللَّهِ وَكَذَّبَ بِالصِّدْقِ إِذْ جَاءَهُ ۚ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِلْكَافِرِينَ ۝ وَالَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ وَصَدَّقَ بِهِ ۙ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ﴾ (Зумар/ 32 ва 33); <<Пас чи касе ситамкортар аст аз касе ки бар Худованд дурӯғ бандад ва ростиро чун ба наздаш ояд такзиб кунад?! Оё дар ҷаҳаннам ҷойгоҳе барои кофирон нест?! Ва касе ки ростиро биёварад ва (касе ки) онро тасдиқ кунад, онон ҳамон парҳезкорон ҳастанд>> Ва фармудааст: ﴿وَالسَّلَامُ عَلَىٰ مَنِ اتَّبَعَ الْهُدَىٰ﴾ (Тоҳо/ 47); <<Ва дуруд бар касе ки аз ҳидоят пайравӣ кунад>> Ва ба унвони намуна, фармудааст: ﴿وَقَالَ الَّذِي آمَنَ يَا قَوْمِ اتَّبِعُونِ أَهْدِكُمْ سَبِيلَ الرَّشَادِ﴾ (Ғофир/ 38); <<Ва касе ки имон оварда буд гуфт: Эй қавми ман! Аз ман пайравӣ кунед то шуморо ба роҳи дуруст ҳидоят кунам>>. Бегумон ин оёт далили бар он ҳастанд ки тасдиқи <<Хубӣ>> ва <<Ростӣ>> ва ёрии овардаи он ва пайравии мӯъмине ки ба <<Роҳи дуруст>> ҳидоят мекунад, дар некукорӣ ва парҳезкорӣ воҷиб аст, агарчи мавъуд набошад ва тардиде нест ки наҳзати <<Бозгашт ба Ислом>> ва <<Заминасозӣ барои зуҳури имом Маҳдӣ алайҳи салом>> бар бунёди Қуръон, суннати мутавотир ва ақли салим, мисдоқи боризи <<Хубӣ>>, <<Ростӣ>> ва <<Роҳи дуруст>> аст ва бо ин васф, оварандаи он Мансури Ҳошимии Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъоло, шойистаи ёрӣ ва пайравӣ аст, агарчи мавъуд набошад, бал чи басо метавон гуфт ки ростии даъват ва дурустии наҳзати ӯ, шоҳидӣ дигар бар мавъуд будани ӯст; Чароки ростии даъват ва дурустии наҳзати мавъуд, ношӣ аз мавъуд будани ӯ нест, балки мавъуд будани ӯ ношӣ аз ростии даъват ва дурустии наҳзати ӯст; Ба ин маъно ки Паёмбар ва хулафоъаш аз он рӯ ба зуҳури ӯ башорат додаанд ки даъвати ӯ рост ва наҳзати ӯ дуруст аст, на инки даъвати ӯ рост ва наҳзати ӯ дуруст аст аз он рӯ ки Паёмбар ва хулафоъаш ба зуҳури ӯ башорат додаанд ва бо

ин васф, ростии даъват ва дурустии наҳзати ӯ аз мавъуд будани ӯ дониста намешавад, балки мавъуд будани ӯ аз ростии даъват ва дурустии наҳзати ӯ дониста мешавад ва ростии даъват ва дурустии наҳзати ӯ аз мутобиқати комили он бо Қуръон, суннати мутавотир ва ақли салим дониста мешавад ва ин нуктаи зарифе аст ки бар бештари мардум пӯшида аст.

Ҳосил онки Мансури Ҳошимии Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъоло, на муддаъӣ аст ки Мансури Хуросонии мавъуд аст ва на муддаӣ аст ки Мансури Хуросонии мавъуд нест, балки илм онро ба аҳлаш вогузоштааст то худ аз рӯӣ далил ба он бирасанд ва ин рӯйкардӣ мутаъодил ва ҳакимона аст ки аз адолат ва камоли он ҳазрат ҳикоят дорад, вале сариҳан эълом мефармояд ки иҷобат ва ёрии ӯ бар ҳар мусалмоне воҷиб аст; Зеро ин ҳақиқате аст ки аз иддаъои ӯ табаъият намекунад, бал тобеъи ростии даъват ва дурустии наҳзатаи ӯст ки аз яқиниёти ақлӣ ва шаръӣ дониста мешавад.

Дафтари ҳифз ва нашри осори Мансури Ҳошимии Хуросонӣ
Баҳши баррасии накдҳо

